

מ"ח 8653/18 - אהרון צדיק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 8653/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: אהרון צדיק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום משפט חוזר

המבקש: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע בביצוע עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

2. בתאריך 24.07.2014 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בקריות, המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. במסגרת כתב האישום, נטען כי בתאריך

עמוד 1

05.07.2012, בסביבות השעה 9:20, הגיע המבקש אל לשכת התעסוקה בחוצות המפרץ, שם תקף את המתלון, אשר שימש כמאבטח במקום, על ידי מכות אגרוף בפניו, וזאת לנוכח בקשתו של המתלון מהמבקש כי יפסיק ללטפו. כתוצאה ממעשיו אלו של המבקש, כך נטען, נגרמו למתלון פצע בפרק כף ידו השמאלית ושריטה ואודם בלחיו הימנית.

3. בתאריך 20.02.2017 בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת הבכירה' לאופר חסון) הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של תקיפה סתם, וזיכהו מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, אשר יוחסה לו בכתב האישום, כאשר המרת האישום נעשתה מכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

בית המשפט הנכבד קבע כי יש להעדיף את גרסת המתלון, הנתמכת בעדויות המאבטחים ובסרטון ממצלמות האבטחה בזירת האירוע (להלן: הסרטון המקורי), על פני גרסת המבקש, שהייתה רווית סתירות. עם זאת, נקבע כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש כי למתלון נגרמה "חבלה של ממש", ולפיכך המבקש הורשע בביצוע עבירה של תקיפה סתם, שהינה עבירה קלה יותר מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

4. בתאריך 01.03.2017 בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש והשית עליו חודש מאסר על תנאי, לבל יעבור את העבירה בה הורשע למשך שנה וכן חיובו בחתימה על התחייבות בסך של 1,500 ₪ בערבות עצמית להימנע מביצוע העבירה בה הורשע למשך שנה. בעת גזירת דינו, בית משפט השלום הנכבד התחשב בכך שכתב האישום בעניינו של המבקש הוגש בשיהוי של כשנתיים, ובכך שלמבקש לא היה רישום פלילי.

5. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד. במסגרת ערעורו, התייחס רק להכרעת דינו וטען כי העדים חברו יחד כדי לתאם גרסה מפלילה כנגדו. עוד טען המבקש, כי בית משפט השלום לא צפה בסרטון המקורי ולא נתן לו להגיש תמונות בתלת מימד וכי צפייה בסרטון המקוריותמונות הייתה מובילה לזיכוי. לבסוף, טען המבקש כי הוא סובל מנכות צמיתה כתוצאה מהמכות שנגרמו לו במהלך התקיפה מצד המתלון וכי נגרם לו עוול במהלך כל ניהול ההליך.

המשיבה, טענה מנגד, כי כל נימוקי הערעור מופנים כנגד קביעות עובדתיות ולפיכך יש לדחותו.

6. בתאריך 11.05.2017 בית המשפט המחוזי בחיפה דחה את ערעורו של המבקש בנימוק כי: "עסקינן בערעור עובדתי מובהק [...]" וכי הטענות שהעלה המבקש בערעורו כנגד ממצאי המהימנות "אינן משכנעות וחלקן אף מקוממות" וכדוגמא לכך הביא את טענת המבקש לפיה בית משפט השלום הנכבד כלל לא צפה בסרטון המקורי. כמו-כן, קבע כי גם בחינה מדוקדקת של הראיות וצפייה בסרטון המקורי מעלות בבירור כי בית משפט השלום הנכבד צדק בהרשיעו את המבקש. עוד קבע, כי יש לדחות את טענת המבקש להגנה עצמית וכי לא הוכח קשר סיבתי בין המגבלות, מהן סובל המבקש, לבין האירוע, נושא כתב האישום. לבסוף קבע בית המשפט הנכבד כי גזר דינו של המבקש הינו מקל יחסית ואין מקום להתערב בו (ראו: ע"פ 28032-03-17 צדיק נ' מדינת ישראל (11.05.2017) (כב' השופטים: ד"ר ר' שפירא -סג"ב, טאוברו-ת' נאות-פרי)).

7. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. במסגרת בקשתו לרשות

ערעור, חזר על טענותיו מהערכאות הקודמות, ובהן: הטענה כי הוא טפח בידידות על שכמו של המתלונן ובתגובה הלה הרביץ לו; הטענה כי הרשעתו מבוססת על שקרים ועל שיפוץ גרסאות המאבטחים וכן על הטענה כי בית משפט השלום לא צפה בסרטון המקורי.

8. במסגרת בקשת רשות הערעור, המבקש ביקש להיות מיוצג בהליך זה על ידי הסנגוריה הציבורית. הסנגוריה, בתגובה, הותירה את ההחלטה בשאלת הייצוג בהליך – לשיקול דעתו של בית משפט.

9. בתאריך 21.06.2017 בית משפט זה דחה את בקשתו של המבקש לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, לאחר שהגיע גם לכלל מסקנה שאין למנות סנגור ציבורי למבקש בהליך. בתוך כך, נקבע כי טענות המבקש משיגות על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאות הקודמות וכי הבקשה לא מעלה עילה לקיום ערעור ב"גלגול שלישי", שכן היא איננה מעוררת שאלה משפטית עקרונית, סוגיה ציבורית רחבה, או חורגת מעניינו הפרטני של המבקש (ראו: רע"פ 4747/17 צדיק נ' מדינת ישראל (21.06.2017) (כב' השופט א' שהם) (להלן: רע"פ 4747/17)).

10. המבקש הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית המשפט הנ"ל – לדחות את בקשתו לרשות ערעור. במסגרת בקשתו זו, המבקש חזר על טענותיו בהליכים הקודמים.

בתאריך 24.10.2017 בית משפט זה דחה את הבקשה לעיון חוזר בהחלטה מתאריך 21.06.2017, לאחר שקבע כי עיון בבקשה החדשה ובתגובת המשיבה לה – לא העלה כי יש מקום לשנות את ההחלטה מתאריך 21.06.2017.

מכאן הבקשה למשפט חוזר שלפניי.

טענות הצדדים בבקשה למשפט חוזר

11. לטענת המבקש, ברשותו ראיה חדשה בדמות סרטון חדש של מצלמות האבטחה מזירת האירוע המציגות את ההתרחשות בהילוך איטי (להלן: הסרטון האיטי), אשר הערכאות הקודמות לא ראו אותו קודם לכן. לטענתו, בעוד הסרטון המקוריהיה מקרטע, פגום ובאיכות נמוכה-הסרטון האיטי(ותמונות שהמבקש גזר ממנו) מאפשרים, לטעמו, לראות בבירור את פרטי האירוע, הכוללים, לשיטתו, דווקא את תקיפת המבקש על ידי המתלונן. בנוסף – המבקש טוען שוב כי המתלונן ועדי התביעה שיקרו בעדותם וכי השוטר והחוקרת שטיפלו באירוע נתנו גרסאות סותרות למתרחש.

12. המשיבה טוענת מנגד, כי טענות המבקש הינן טענות ערעוריות מטבען, אשר אין מקומן במסגרת בקשה לקיום משפט חוזר. עוד טוענת המשיבה, כי הסרטון האיטי, איננו מהווה ראיה חדשה כלל ועיקר וכי הערכאות הקודמות כבר צפו בו. לבסוף, המשיבה טוענת כי יש להשית על המבקש הוצאות משפט בגין הבקשה לאור התנהלותו בהליך הכוללת גם: "[...] נקיטת לשון פוגענית כלפי בית המשפט קמא [...]]" (פסקה 11 לכתב התשובה).

דין והכרעה

13. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת המשיבה לה, ובחומרים שצורפו אליהן – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. אביא את נימוקיי לכך מיד בסמוך.

14. הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מעוגנת, כידוע, בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, לפיו:

"31. (א)

נשיא בית המשפט העליון או המנהל הנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא או ראש אילהורות כי בית המשפט העליון או בית המשפט מחוזי שקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראיה כי נתקיימו אחד מאלה [...]

(2) הוצגו עובדות אוראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון [...]

(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין.

(ההדגשות שלי – ח"מ).

15. בפסיקתנו נקבע כי השימוש בסמכות להורות על עריכת משפט חוזר יעשה רק במקרים בהם הונחה תשתית ראייתית איתנה וממשית ביחס לקיום אחת מהעילות המנויות בסעיף (ראו: [יקוטיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (06.06.2013)]. כמו כן, נקבע כי בקשות לקיום משפט חוזר תתקבלנה "באופן חריג ובמשורה" (ראו: [פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (17.07.2014)], זאת בשל האיזון הנדרש בין: חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא מחד גיסא, לבין: עקרונות סופיות הדין, הוודאות המשפטית, היציבות והיעילות הדיונית מאידך גיסא (ראו: מ"ח 9974/04 שורן נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (05.09.2005)).

16. בקשת המבקש מתבססת בעיקרה על העילה לפי סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, שעניינה הצגת עובדות, או ראיות שיש בהן כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט או בהירה. הסרטון האיטימהווה למעשה גרסה משופרת של הסרטון המקורי, ותו לא. אין מדובר בראיה חדשה ככזו, אשר לא הוצגה לערכאות הקודמות ונתגלתה בשלב זה ולפיכך הסרטון האיטימינו בבחינת "ראיה חדשה", כמשמעה בדין. משכך, מדובר באותה ראיה אשר נדונה זה מכבר ואשר איננה מקימה עילה לקיום משפט חוזר בעניינו של המבקש.

17. לא זו אף זו, בפסיקתנו נקבע כי אין די בכך שיש בידי המבקש ראיה חדשה או נוספת כדי שתקום עילה לקיום משפט חוזר בעניינו, שכן מתבקש שאותה ראיה חדשה צריכה להיות בעלת משקל סגולי להביא לשינוי תוצאת המשפט, אם בעצמה ואם בהצטרפותה לראיות שעל בסיסן הורשע המבקש (ראו: מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 241, 248 (1997)).

אין זה המצב בעניינינו, ודוק: התמונות, אשר צורפו לבקשה-אין ברורות ולא ניתן להסיק מהן מה בדיוק התרחש במעמד, נשוא כתב האישום. מעבר לכך יש לציין כי הייתה התייחסות לסרטון המקורי (אשר כאמור הינו גרסה באיכות

שונה לסרטון האיטי), הן בפסק דינו של בית משפט השלום הנכבד והן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. משכך, נראה לי כי בנסיבות העניין-הסרטון האיטיאינו בעל משקל סגולי שיש בו כדי להביא לידי שינוי תוצאות המשפט.

18. למעלה מן הצורך, אוסיף כי גם "עילת הסל" הקבועה בסעיף 31(א)(4) לחוקבתי המשפטי איננה מתקיימת לכאורה בעניינינו, שכן רוב טענות המבקש הינן ערעוריות במהותן, המופנות בעיקרן כנגד מהימנותם של עדי התביעה והמתלונן. טענות אלו נדונו והוכרעו כבר על ידי שלוש ערכאות בפירוט ובאריכות. אין מקומן של טענות אלו להתברר ברביעית במסגרת בקשה למשפט חוזר, לאור ההלכה כי משפט חוזר איננו "ערעור נוסף", ואיננו מהווה את המסגרת הדיונית המתאימה לדון בטענות, אשר נתבררו על ידי הערכאות הקודמות שעסקו בתיק (ראו: [שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (07.09.2017)]. לפיכך, סבורני כי מקרה זה איננו בא בגדר המקרים הנדירים בהם מתקבלת בקשה לקיום משפט חוזר בעילה של עיוות דין (ראו: [פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (17.07.2014)]. במאמר מוסגר, אציין כי בהחלטת בית משפט זה בבקשה לרשות ערעור, כבר נקבע כי: "[...] אף אין מתעורר במקרה זה כל חשש מפני עיוות דין או חוסר צדק מהותי [...]"] (ראו: רע"פ 4747/17, פסקה 8).

19. סיכומם של דברים – סבורני כי המבקש לא הציג בבקשתו למשפט חוזר ראיה בעלת משקל סגולי, היכולה להביא לשינוי תוצאות המשפט בעניינינו, ואף לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין המצדיק קיומו של משפט חוזר. על כן הבקשה – נדחית.

20. בנסיבות העניין – אינני מקבל את בקשת המשיבה להשתתף הוצאות על המבקש לטובת אוצר המדינה.

ניתנה היום, ג' בטבת התש"פ (31.12.2019).

המשנה לנשיאה